

MICHAELA
ZAMARI

A
čo ak
áno?
✿

1. diel série inšpirovanej skutočnými udalosťami

MICHAELA
ZAMARI

A
čo ak
áno?
*

1. diel

Copyright © Michaela Zamari 2022
Cover design © Michaela Vysloužilová 2022
Cover photo © depositphotos
Slovak Edition © Michaela Zamari 2022

PDF: 78-80-974410-5-0
EPUB: 978-80-974410-6-7
MOBI: 978-80-974410-7-4

Toto je prvá kniha, ktorú som po svojej dvadsaťštvorke plánovala poslať do vydavateľstiev.

Lenže po napísaní prvých sto strán som súbor s rukopisom presne 14. 2. 2016 uložila a zavrela.

Nedokázala som ho dopísať.

Až doteraz.

Príbeh, inšpirovaný skutočnosťou, v ktorom boli
mená pozmenené v záujme zachovania súkromia.

Akákoľvek tretia náhodná podobnosť
pravdepodobne nie je náhodná.

Žartujem.

Alebo aj nie.

V prípade právnych sporov platí,
že v druhej časti prvého odseku na tejto strane

žartujem.

Playlist ku knihe

Dani California – Red Hot Chilli Peppers
Demons – Imagine Dragons
Waiting in the Dark – Cathartic Fall
Bol raz jeden král – Kali a Peter Pann
Hopeless Romantics – James TW
On My Own – Don Tuco
Sexotheque – La Roux
Nights Like That – BUNT feat. Georgia Ku
All 4 Nothing (I'm So In Love) – Lauv
Walk That Walk – Bakermat & Nic Hanson
Bad For Me – Meghan Trainor ft. Teddy Swims
Naive – The Kooks
Don't Let it go – Rooftime
My Mind – Saco feat. Maurits Beelen
Gotta Give Me – Saco feat. Sebastiën
Deep Sea (Live at Buzz House) – Minelli
Don't Say That – iamnotshane
What it's Like – Everlast
Another Heart – ILIRA

venujem
tomu prvému
a
tomu poslednému

1. časť

„V živote nezáleží na tom, čo sa vám stane,
ale na tom, čo si pamätáte a ako si to pamätáte.“

Gabriel García Márquez

1. kapitola

Česká republika, Praha 2013

Dve pravidlá pre dlhodobú pamäť:

- 1. Ak si dohodneš rande v zahraničí, treba si zapísať kontakt aj niekde inde ako do mobilu.*
- 2. Ak aj nejde o rande v pravom zmysle slova, platí pravidlo č. 1.*

„Dočerta, ako sa mi to mohlo stať?“ nahnevane som zauvažovala nahlas, sediac vo vestibule hlavnej autobusovej stanice. Cívela som na tácku s rýchlym občerstvením. Na kuračí burger, za ktorý by som ešte pred pol hodinou dala celé vreckové, pripravené na zájazd do Severného Írska. Momentálne som však mala taký stiahnutý žalúdok, že jedlo bolo to posledné, na čo by som pomyslela.

„Mám to brať ako rečnícku otázku, alebo ti mám zopakovať, čo sa práve stalo?“ opýtala sa ma Lin váhavo. Štíhla dlhovlasá blondínka sediaci po mojej ľavici práve nahodila výraz, v ktorom sa odrážal strach z môjho hnevu a číreho zúfalstva.

„Rečnícku otázku,“ ubezpečila som ju. Nepotrebovala som počuť, čo sa práve stalo, v jej podaní. Tak skoro nezapudnem na to, že aj ja sa už môžem zaradiť do skupiny – *stratila som mobil*.

I keď, na svoju obhajobu, nestratila som ho.

V skutočnosti som ho zabudla v priehradke na protiľahlom sedadle v autobuse, ktorý nás viezol z Bratislavy do Prahy.

Ešte presnejšie: viezol nás z diaľnice, kde sa nám pokazil pôvodný autobus.

Už aj tak ma dostatočne stresovalo Lindine večné meškание. Keď sa k tomu pridal pokazený autobus a miznúca časová rezerva presunu metrom, moja väčšinou pokojná povaha dostala riadnu nakladačku. Cieľom bola Bucharova ulica, odkiaľ odchádzal autobus – smer Veľká Británia. Finálna destinácia Severné Írsko.

Keby jedna z mojich najlepších priateľiek nemala ten hlúpy zlozvyk – všade meškať, môj plán by vychádzal bez stresu, aj napriek tomu, že sa nám pokazil v polovici cesty autobus a museli sme čakať na ďalší, ja by som nezabudla na svoj mobil so všetkými telefónnymi číslami a kontaktom na Deniho.

Doriti.

Dobre, nemôžem všetku vinu hádzať na Lin, za ten pokazený autobus nemôže, ale vystresovať ma dokáže naozaj len málo elementov a ona spomedzi všetkých vedie na plnej čiare.

Vyskúšala som všetky možnosti. Postavila som do pozoru centrálu a zistila kontakt na vodiča. Ten však hneď po našom príchode nabral nových cestujúcich a otočil sa späť do Bratislavy, pretože už aj tak meškal kvôli nášmu prvému pokazenému autobusu. Nič z toho nepomohlo.

A čo ak áno?

Moje správy a zoznam kontaktov si teraz so záujmom určite listuje niekto cudzí, pričom okrem toho získal aj nový telefón.

Neunúvala som sa ani s blokovaním obrazovky. Mobil bol ako moje dvojča, neoddeliteľná súčasť, ktorá sa nestráca.

Dokelu, nikdy som nestratila nič také cenné. Doklady, peňaženku či kľúče... Na všetko si dávam sakramentský pozor. Aj keď som bola raz v živote opitá tak, že som na druhý deň zažila povestnú amnéziu, nikdy za svojich dvadsaťtri rokov života som mobil nestratila. Doteraz som si vravela, že mne sa to nemôže stať.

No zjavne môže.

Nebol to žiadny špičkový nadupanec či drahý iPhone, iba Nokia Lumia 610 s otravným windowsom, ktorý som sa aj tak chystala vymeniť za nový.

Vytáčalo ma, že niečo také osobné leží v tejto chvíli v rukách nejakého zlodejiska, ktorý si privlastnil môj telefón a nie je natoľko uvedomelý, aby mi aspoň vrátil SIM kartu. Tá bezradnosť ma ničila, keďže v tejto chvíli sme museli pokračovať v ceste, ak sme nechceli prísť aj o poznávací zájazd, za ktorý sme vyvalili niekoľko stoviek eur.

Lin sa ma pokúšala upokojiť. „Maji, pozri, ja viem, že reči typu – už sa tým netráp, by tvoju náladu nezlepšili, ale už si urobila maximum. Poslali sme ti správu z môjho mobilu...“

Áno, poslali, presnejšie – *Ak ste našli tento mobil a nechcete ho dať šoférovi, dajte, prosím, aspoň kartu na viditeľné miesto, aby ju potom šofér našiel. Ďakujem, majiteľ.* Ak by ten zlodejský idiot vedel aspoň čítať, mohol by spolupracovať.

Bože, a vážne sme napísali ďakujem? Kto už len v dnešnej dobe ďakuje zlodejovi? Najradšej by som tú osobu nakopala a vymlátila z nej dušu, až by si nevedela spomenúť ani na vlastné číslo.

Potlačila som svoje agresívne sklony, o ktorých som donedávna ani nevedela.

„Zavolala si sestre, nech ti zablokuje SIM kartu,“ pokračovala Lin. „A vedia o tom aj na centrále autobusovej spoločnosti, tak ťa budú informovať na moje telefónne číslo,“ chlácholila ma starostlivo. Síce som si na nej v duchu trochu vybíjala zlosť, na druhej strane som jej bola nesmierne vďačná, že v tomto opačnom garde ma tak úspešne utešuje. Väčšinou to býva naopak.

„Veď hej, ale aj tak by som vraždila. Najradšej samu seba. Za to, aká som bola hlúpa a tak nezodpovedne si ho vložila do tej tupej sieťky pred svojím sedadlom,“ odvetila som nazlostene.

„Mohlo sa to stať hocikomu, skrátka blbá zhoda náhod. Ale sme tu, a ak nebudeme strácať čas debatou o tom, čo by bolo, keby... tak by sme mali stihnúť metro, ktoré nám odchádza o... presne dvadsaťpäť minút,“ informovala ma Lin, pozerajúc do môjho itinerára, na ktorom som mala napísané všetky detaily cesty.

Prahu som nepoznala až tak dobre, takže s plánovaním mi pomohli Google mapy a môj orientačný zmysel.

Občas naň ľudia nadávajú, ale ak som sa niekedy vďaka nemu stratila, vždy som sa, rovnako vďaka nemu, aj našla. Presnejšie vynašla. Takže o seba som sa v tomto smere nikdy nebála. Iba o svoj mobil... Došľaka.

„Ok, máš pravdu, už to prestanem sústavne omieľať a sústredíme sa na cestu.“ Rozhodla som sa a povzdychla

A čo ak áno?

si. „Musím si šetriť sily na to, ako mi bude nadávať môj Deni, keď to zistí.“

„Haha,“ pousmiala sa Lin a uviedla ma do reality. „A ako ti bude nadávať, keď na teba nemá žiadny dosah najbližších desať dní? Tvoje jediné spojenie so svetom som ja.“

Venovala mi jeden povzbudzujúci úsmev. Možno trochu lišiacky. Práve ten mi zdvihol náladu.

Mala pravdu, môj nervózny priateľ mi nemohol nadávať do telefónu, ktorý nemám. Ale... znamenalo to, že ani môj bývalý priateľ mi nemôže napísať, kde sa stretneme, keďže jeho kontakt zostal v telefóne, ktorý nemám.

Hm, môj bývalý priateľ. Nad touto myšlienkou som sa pousmiala. Ak ho tak možno nazývať. Ešte som sa nerozišla s nikým, s kým by som oficiálne tvorila pár viac ako mesiac. Slovné spojenie „bývalý priateľ“ tak v mojom slovníku nemalo veľké opodstatnenie.

A domnievala som sa, že ani nebude mať.

Nevedela som sa rozhodnúť, či je to smutné, alebo veselé.

„Hm, dnes si nejaká múdra,“ pozrela som na ňu ohromene.

„Vďaka, zapíšem si to do denníčka, nech sa tým môžem uspokojovať ďalšie desiatky rokov, lebo toľko bude trvať, kým sa tebe podarí nejaká ďalšia podobná chyba. Čo sa o mne povedať nedá.“ Lin sa ironicky uškrnula, no mne neprišlo vtipné, že sa tak podceňuje. Na lekcie o sebavedomí však teraz nebol čas.

„Fajn, môj Deni mi síce nadávať nemôže, ale druhý Deni sa s nami nemá ako spojiť. Jeho telefónne číslo som mala v mobile. Nemám ho zapísané nikde inde, iba...“ zamyslela som sa, „... v správe na Facebooku.“

„Keď sme už pri tom, budeme musieť vymyslieť neja-